

«**Τ**ο ξέρω πως μισείς τις εκπλήξεις, Στέλλα. Με απώτερο σκοπό να σου επισημάνω τις προσδοκίες μας και να σου προσφέρω ταυτόχρονα ένα εύλογο χρονικό περιθώριο, καλό θα ήταν να γνωρίζεις ότι είμαστε έτοιμοι να αποκτήσουμε εγγόνια».

Το βλέμμα της Στέλλα Λέιν έφυγε με έναν πήδο από το πρόγευμά της και βρέθηκε στο πρόσωπο της μητέρας της, που γερνούσε με τόση χάρη. Το ανεπαίσθητο μακιγιάζ της τραβούσε την προσοχή στα ετοιμοπόλεμα καφετιά μάτια της. Δεν προμήνυαν τίποτα καλό για τη Στέλλα. Όταν η μητέρα της έβαζε κάτι στο νου της, έμοιαζε με νυφίτσα που ξεκίνησε βεντέτα—εριστική και ισχυρογνώμων, απλά χωρίς γρύλισμα και τρίχωμα.

«Θα το έχω υπ' όψιν μου» αποκρίθηκε η Στέλλα.

Το αρχικό σοκ έδωσε τη θέση του σε σκέψεις που έτρεχαν με ταχύτητα φωτός και έναν αυξανόμενο πανικό. Εγγόνια σήμαινε μωρά. Και πάνες. Βουνά από πάνες. Εκρήξεις από πάνες. Και μωρά να κλαίνε, με τσιριχτούς θρήγους που σου σκίζουν την ψυχή και τους οποίους

ούτε τα καλύτερα ακουστικά δεν κρατούν μακριά από τα αφτιά σου. Πώς μπορούν να κλαίνε τόσο πολύ και τόσο δυνατά ενώ είναι τόσο μικρά; Συν του ότι τα μωρά σημαίνουν συζύγους. Οι σύζυγοι σημαίνουν γκόμενους. Οι γκόμενοι σημαίνουν σχέσεις. Οι σχέσεις σημαίνουν σεξ. Η Στέλλα ανατρίχιασε.

«Είσαι τριάντα, Στέλλα μου. Ανησυχούμε που είσαι ακόμα μόνη σου. Δοκίμασες τις πλατφόρμες γνωριμιών;»

Η Στέλλα άρπαξε το ποτήρι με το νερό της και ήπια μια γουλιά, καταπίνοντας κατά λάθος κι ένα παγάκι. Αφού καθάρισε τον λαιμό της, είπε «Όχι, δεν το δοκίμασα».

Και μόνο η σκέψη της πλατφόρμας γνωριμιών—και τα αντίστοιχα ραντεβού στα οποία στόχο έχει να οδηγήσει—της προκάλεσε έκκριση κρύου ιδρώτα. Μισούσε τα ραντεβού στην ολότητά τους: τον αποχωρισμό της άνετης ρουτίνας της, τη συζήτηση που μπορούσε να γίνει εναλλάξ βλακώδης και ακατάληπτη, και βέβαια το σεξ...

«Μου πρότειναν προαγωγή» είπε με την ελπίδα να μετακινήσει το ενδιαφέρον της μητέρας της αλλού.

«Κι άλλη;» ρώτησε ο πατέρας της κατεβάζοντας το φύλλο της *Wall Street Journal* και φανερώνοντας τα συρματένια γυαλιά του. «Δεν πήρες προαγωγή ένα εξάμηνο πριν; Πρωτοφανές».

Η Στέλλα ανακάθισε με ένα άλμα που την έφερε στην άκρη της καρέκλας της. «Ο πιο πρόσφατος πελάτης μας—ένας μεγάλος διαδικτυακός πωλητής που επιθυμεί να παραμείνει ανώνυμος—μας παρείχε τα πιο απίθανα σύνολα δεδομένων οπότε βρέθηκα να παίζω με αυτά ολημερίς. Σχεδίασα έναν αλγόριθμο που βοηθάει ορι-

σμένες από τις αγοραστικές προτάσεις τους. Και προφανώς λειτούργησε καλύτερα από το αναμενόμενο».

«Και από τότε θα ισχύει η νέα σου προαγωγή;» τη ρώτησε ο πατέρας της.

«Κοίτα...» Η κρέμα ολαντέζ και ο κρόκος από τα αυγά μπένεντικτ είχαν αρχίσει να της χύνονται, οπότε αποπειράθηκε να βγάλει τα κίτρινα υγρά με την άκρη του πιρουνιού της. «Δεν τη δέχθηκα την προαγωγή. Ήταν θέση διευθύνοντος οικονομέτρη, που σημαίνει ότι θα λάμβανα πέντε απευθείας αναφορές από υφισταμένους και θα απαιτούνταν πολύ μεγαλύτερη αλληλεπίδραση με τον πελάτη. Εγώ θέλω απλώς να επεξεργάζομαι δεδομένα».

Η μητέρα της απέκρουσε αυτή τη δήλωση, κουνώντας αδιάφορα το χέρι της. «Εφησυχάζεις, Στέλλα. Αν σταματήσεις να δέχεσαι προκλήσεις, δεν πρόκειται να κάνεις καμία πρόοδο στις κοινωνικές δεξιότητές σου. Και μια που μιλάμε γι' αυτό, δεν υπάρχει κανένας συνάδελφός σου στην εταιρεία που να θες να βγεις μαζί του;»

Ο πατέρας της άφησε την εφημερίδα κάτω και δίπλωσε τα χέρια του πάνω στην κοιλιά του. «Μα ναι, τι λες για εκείνο τον τύπο, τον Φίλιπ Τζέιμς; Όταν τον είχαμε γνωρίσει στην τελευταία συνεστίαση της εταιρείας σου φάνηκε αρκετά συμπαθής».

Τα χέρια της μητέρας της φτερούγισαν στο στόμα της, σαν περιστεράκια που σπεύδουν στα ψίχουλα. «Ω, μα πώς δεν τον σκέφτηκα; Ήταν τόσο ευγενικός. Και νόστιμος επίσης».

«Εντάξει τύπος είναι προφανώς, δεν λέω». Η Στέλλα άγγιξε με τα ακροδάχτυλά της την υγρασία που σχηματι-

ζόταν στο ποτήρι της. Η αλήθεια ήταν πως τον σκέφτηκε τον Φίλιπ. Ήταν ξιπασμένος και δηκτικός, αλλά ευθύς τύπος. Της άρεσε πολύ αυτό στους ανθρώπους. «Νομίζω πως έχει αρκετές διαταραχές προσωπικότητας ωστόσο».

Η μητέρα της Στέλλα τής χάιδεψε την παλάμη. Κι αντί να πάρει πάλι πίσω το χέρι της, το άφησε εκεί, πάνω στις αρθρώσεις της κόρης της. «Ίσως λοιπόν να ταιριάζετε τότε, καλή μου. Αν έχει κι εκείνος δικά του θέματα, μπορεί να δείξει μεγαλύτερη κατανόηση στο Άσπεργκέρ σου».

Παρότι οι φράσεις αυτές ειπώθηκαν ανέμελα, στα αφτιά της αντηχήσαν αφύσικες και ηχηρές. Μια γρήγορη ματιά της περιφέρθηκε στα γειτονικά τραπέζια με τις ομπρέλες, στον υπαίθριο χώρο εστίασης του εστιατορίου όπου βρίσκονταν, καθησυχάζοντάς την ότι κανένας άλλος δεν είχε ακούσει, για να καταλήξει στο χέρι που κάλυπτε το δικό της, το οποίο συνειδητά αντιστάθηκε να μην τραβήξει μακριά. Τα απρόσκλητα αγγίγματα την ενοχλούσαν, κάτι που η μητέρα της γνώριζε. Το έκανε για να την «εγκλιματίσει». Ως επί το πλείστον όμως την έκανε έξαλλη. Ήταν ποτέ δυνατό να κατανοήσει κάτι τέτοιο ο Φίλιπ;

«Θα το σκεφτώ» είπε η Στέλλα και το εννοούσε. Μισούσε το ψέμα και την υπεκφυγή περισσότερο απ' όσο μισούσε το σεξ. Και στο τέλος- τέλος ήθελε να είναι περήφανη και χαρούμενη η μητέρα της για εκείνη. Ό,τι κι αν έκανε, πάντα βρισκόταν λίγα βήματα πίσω από το να φανεί επιτυχημένη στα μάτια της μητέρας της—κι ως εκ τούτου και στα δικά της. Αν έβρισκε φίλο θα το κατάφερνε, το ήξερε. Το πρόβλημα ήταν πως κανένας άντρας δεν έμενε μαζί της, παρά τις άοκνες προσπάθειές της.

Το πρόσωπο της μητέρας της έλαμψε. «Έξοχα. Το επόμενο φιλανθρωπικό δείπνο που οργανώνω θα γίνει σε δυο μήνες από τώρα και θέλω να έρθεις με κάποιον αυτή τη φορά. Πολύ θα το ήθελα να παραστεί ο κύριος Τζέιμς μαζί σου, αλλά αν αυτό δεν συμβεί, θα σου βρω εγώ».

Τα χείλη της Στέλλα έγιναν μια ευθεία γραμμή. Η τελευταία σεξουαλική εμπειρία της ήταν με ένα από τα τυφλά ραντεβού που της είχε κανονίσει η μητέρα της. Ήταν ωραίος—αυτό όφειλε να του το αναγνωρίσει—αλλά η αίσθηση του χιούμορ του την μπέρδευε. Θα έλεγες πως ένας ριψοκίνδυνος καπιταλιστής σαν αυτόν και μια οικονομολόγος σαν τη Στέλλα θα είχαν πολλά κοινά, ωστόσο εκείνος δεν είχε θελήσει να μιλήσει για το αντικείμενο της δουλειάς του. Αντ' αυτού, προτίμησε να συζητάει για την πολιτική που ακολουθεί κάποιος στον χώρο εργασίας και τις τακτικές χειραγώγησης, αφήνοντάς τη χαμένη στη βεβαιότητα ότι το ραντεβού τους ήταν σκέτη αποτυχία.

Όταν εκείνος τη ρώτησε ευθαρσώς αν θα ήθελε να κάνουν σεξ, αιφνιδιάστηκε απίστευτα. Δεν ήθελε καθόλου να πει όχι κι έτσι είπε ναι. Τα φιλιάρια του δεν τα απόλαυσε. Είχαν τη γεύση του αρνιού που είχε φάει για βραδινό. Και το αρνί δεν της άρεσε. Η κολόνιά του της έφερνε ναυτία· άσε που την άγγιζε παντού. Κι όπως συνέβαινε πάντα σε πολύ ιδιωτικές καταστάσεις, το σώμα της είχε κλειστεί στον εαυτό του. Έτσι, προτού εκείνη το καταλάβει, ο άλλος τελείωσε. Πέταξε το χρησιμοποιημένο προφυλακτικό του στον κάλαθο των αχρήστων δίπλα στο έπιπλο του γραφείου που είχε το ξενοδοχείο—το οποίο την ενόχλησε· ήταν δυνατόν να μην ξέρει ότι

αυτά τα πράγματα τα πετάνε στο μπάνιο;—και αφού της υπέδειξε ότι χρειαζόταν λίγο να κουλάρει, έφυγε. Δεν μπορούσε καν να φανταστεί την απογοήτευση της μητέρας της, αν μάθαινε ποτέ της πόσο χάλια τα πήγαινε η κόρη της με τους άντρες.

Και τώρα ήθελε και μωρά από πάνω.

Η Στέλλα σηκώθηκε και πήρε την τσάντα της. «Πρέπει να πάω στη δουλειά». Παρότι κανένας χρονικός περιορισμός δεν την πίεζε, το *πρέπει* ήταν και πάλι η σωστή λέξη. Η δουλειά τη γοήτευε, εκεί διοχέτευε τους ξέφρενους πόθους που κατέτρωγαν τον εγκέφαλό της. Και επίσης ήταν θεραπευτική.

«Κοριτσάκι μου» είπε ο πατέρας της, σηκώθηκε και σκούπισε το μεταξωτό χαβανέζικο πουκάμισό του, προτού την αγκαλιάσει. «Σε λίγο καιρό θα σου ανήκουν όλα εκεί μέσα».

Καθώς τον αγκάλιασε γρήγορα—δεν την πείραζαν τα αγγίγματα όταν είχε η ίδια την πρωτοβουλία ή χρόνο να προετοιμαστεί διανοητικά γι' αυτό—και μύρισε το οικείο άρωμα του αποσμητικού του. Γιατί δεν μπορούσαν όλοι οι άντρες να είναι σαν τον πατέρα της; Εκείνος την έβρισκε όμορφη και ευφυή, και η μυρωδιά του δεν την αρρώσταινε.

«Το ξέρεις ότι η δουλειά της είναι μια ανθυγιεινή εμμονή, Έντουαρντ. Μην την ενθαρρύνεις» είπε η μητέρα της, προτού στρέψει την προσοχή της στη Στέλλα και αφήσει έναν βαθύ μητρικό αναστεναγμό. «Πρέπει να βγεις έξω με κόσμο αυτό το Σαββατοκύριακο. Αν γνωρίσεις περισσότερους άντρες, το ξέρω πως θα βρεις τον σωστό».

Ο πατέρας της τής έσκασε ένα δροσερό φιλί στον κρόταφο ψιθυρίζοντας «Μακάρι να δούλευα κι εγώ».

Μ' ένα αρνητικό νεύμα προς τον πατέρα της, δέχθηκε την αγκαλιά της μητέρας της. Οι σειρές του μόνιμα παρόντος μαργαριταρένιου κολιέ της μαμάς της την πίεσαν στο στέρνο και το Σανέλ Νο 5 την έλουσε από παντού. Ανέχθηκε το λιγωτικό άρωμα για τρία ατελείωτα δευτερόλεπτα προτού πισωπατήσει.

«Θα σας δω και τους δύο το επόμενο Σαββατοκύριακο. Σας αγαπώ. Γεια».

Και με ένα νεύμα προς τους γονείς της βγήκε από το κυριλέ εστιατόριο στο κέντρο του Πάλο Άλτο και άρχισε να περπατάει στο γεμάτο δέντρα και ακριβιά καταστήματα πεζοδρόμιο. Ύστερα από τρία ηλιόλουστα τετράγωνα έφτασε στο χαμηλοτάβανο κτήριο που στέγαζε το πιο αγαπημένο της μέρος στον κόσμο: το γραφείο της. Το παράθυρο της αριστερής γωνίας στον δεύτερο όροφο ανήκε σε αυτήν.

Η κλειδαριά στην μπροστινή πόρτα άνοιξε μεμιάς μόλις κράτησε το τσαντάκι της μπροστά στον αισθητήρα. Μπήκε μέσα στο άδειο κτήριο απολαμβάνοντας τη μοναχική ηχώ των ψηλών τακουνιών της πάνω στο μάρμαρο καθώς προσπερνούσε το άδειο γκισέ της υποδοχής και έμπαινε στον ανελκυστήρα.

Μέσα στο γραφείο της, ξεκίνησε την πιο αγαπημένη της ρουτίνα. Πρώτον άνοιξε τον υπολογιστή της και έβαλε τον κωδικό της καθ' υπόδειξη της οθόνης. Μόλις πήρε μπρος το λογισμικό, πέταξε το τσαντάκι της μέσα σ' ένα συρτάρι και πήγε να γεμίσει το φλιτζάνι της με νερό στην κουζίνα. Στη συνέχεια έβγαλε τα παπούτσια

της αφήνοντάς τα στο γνωστό τους σημείο κάτω από το γραφείο της και κάθισε.

Υπολογιστής, κωδικός, τσαντάκι, νερό, παπούτσια, καρέκλα. Πάντα με αυτή τη σειρά.

Η Στατιστική Ανάλυση Συστημάτων, γνωστή και ως ΣΑΣ, φορτώθηκε αυτόματα, ενώ οι τρεις οθόνες επάνω στο γραφείο της γέμισαν με ροή δεδομένων. Αγορές, κλικαρίσματα, χρόνοι παραμονής στη σελίδα, τύποι πληρωμής—τίποτα σύνθετο, στην πραγματικότητα. Αλλά της έλεγαν περισσότερα πράγματα για τους ανθρώπους απ' ό,τι της είπαν ποτέ οι ίδιοι οι άνθρωποι. Τέντωσε τα δάκτυλά της και τα τοποθέτησε στο μαύρο εργονομικό πληκτρολόγιο αδημονώντας να χαθεί μέσα στη δουλειά της.

«Ω, γεια σου Στέλλα, το υπέθεσα πως θα ήσουν εσύ».

Κοίταξε πίσω της και αναπήδησε στο απρόσμενο θέμα του Φίλιπ Τζέιμς να την κοιτάζει από το κούφωμα της πόρτας. Το σοβαρό κούρεμα των καστανόξανθων μαλλιών του τόνιζε το τετράγωνο σαγόني του και το πόλο μπλουζάκι του τεντωνόταν σφιχτό στο στήθος του. Παρουσιαστικό φρέσκο, σοφιστικέ και καλοντυμένο—ακριβώς το είδος του άντρα που θα ήθελαν οι γονείς της για κείνη. Και μόλις την είχε πιάσει στα πράσα να διασκεδάζει δουλεύοντας το Σαββατοκύριακο.

Το πρόσωπό της αναψοκοκκίνισε και έσπρωξε τα γυαλιά της που είχαν κατέβει στη μύτη της. «Εσύ τι κάνεις εδώ;»

«Έπρεπε να πάρω κάτι που ξέχασα χθες». Έβγαλε από μια σακούλα ένα κουτί και της το κούνησε μπρος στα μάτια της. Η Στέλλα έπιασε τη λέξη *TROJAN* με πελώρια κεφαλαία γράμματα. «Εύχομαι καλό Σαββατοκύριακο. Εγώ ξέρω ότι θα έχω».

Γυρόφερε στο νου της το πρόγευμα με τους γονείς της. Εγγόνια, Φίλιπ, προοπτική περισσότερων τυφλών ραντεβού, επιτυχία. Έγλειψε τα χείλη της και έσπευσε να πει κάτι, *οτιδήποτε*. «Χρειαζόσουν δηλαδή όντως τη μεγάλη συσκευασία;»

Αμέσως μόλις τα λόγια βγήκαν από το στόμα της, μόρφασε.

Εκείνος σάρκασε με το πιο μαλακισμένο του μειδίαμα, αλλά η ενόχληση απαλύνθηκε από μια επίδειξη γερών λευκών δοντιών. «Είμαι απολύτως σίγουρος ότι θα χρειαστώ τα μισά τουλάχιστον απόψε αφού η νέα ασκούμενη του αφεντικού μου ζήτησε να βγούμε».

Η Στέλλα εντυπωσιάστηκε εκπλήσσοντας ακόμα και τον εαυτό της. Το νεαρό κορίτσι έδειχνε τόσο ντροπαλό. Ποιος θα το περίμενε ότι τελικά έχει τσαγανό; «Για δείπνο;»

«Και όχι μόνο, πιστεύω» είπε εκείνος και της έκλεισε το ένα μελί μάτι του.

«Γιατί περίμενες εκείνη να σου ζητήσει να βγείτε; Γιατί δεν της το ζήτησες πρώτος;» Η Στέλλα είχε αποκομίσει την εντύπωση ότι στους άντρες άρεσε να τους αφήνουν την πρωτοβουλία σε τέτοια θέματα. Είχε κάνει λάθος;

Με ανυπόμονες κινήσεις, ο Φίλιπ έχωσε ολόκληρο το στράτευμα των Trojan στη σακούλα. «Μόλις πήρε το πτυχίο της. Δεν ήθελα και να κατηγορηθώ ότι μ' αρέσουν τα νήπια. Εξάλλου, μου αρέσουν οι κοπέλες που ξέρουν τι θέλουν και στοχεύουν σ' αυτό... ιδίως στο κρεβάτι». Τη σάρωσε με ένα βλέμμα αποτίμησης από την κορυφή ως τα νύχια, χαμογελώντας σαν να μπορούσε να δει κάτω από τα ρούχα της, και η αυτογνωσία κράτησε άκαμπτη

τη Στέλλα στη θέση της. «Πες μου, Στέλλα, είσαι ακόμα παρθένα;»

Γύρισε πίσω στην οθόνη του υπολογιστή της, αλλά τα δεδομένα αρνιούνταν να βγάλουν νόημα. Ο κέρσορας στην οθόνη του προγράμματος αναβόσβηγε. «Δεν είναι δική σου δουλειά, αλλά όχι, δεν είμαι παρθένα».

Ο άντρας μπήκε μέσα στο γραφείο της, ακούμπησε τον ένα γοφό του πάνω στο τραπέζι της και την περιεργάστηκε με σκεπτικό τρόπο. Εκείνη έφτιαξε τα γυαλιά στη μύτη της, αν και δεν χρειαζόταν. «Άρα το αστέρι που έχουμε για οικονομέτρη το “έχει κάνει”. Πόσες φορές; Τρεις;»

Δεν υπήρχε περίπτωση να του πει ότι είχε μαντέψει σωστά. «Δεν είναι δουλειά σου, Φίλιπ».

«Πάω και στοίχημα ότι είσαι απλώς ξάπλα, ενώ τρέχουν γραμμικές αναδρομές στο κεφάλι σου και ο άλλος κάνει τη δουλειά του. Δίκιο δεν έχω, δεσποινίς Λέιν;»

Η Στέλλα σαφέστατα θα το έκανε αυτό αν μπορούσε να σκαρφιστεί κάποιον τρόπο να χάσει γιγαμπάιτ δεδομένων στον εγκέφαλό της, αλλά προτιμούσε να πεθάνει παρά να το παραδεχθεί.

«Μια συμβουλή από έναν άντρα που είναι λίγο πιο έμπειρος: εξασκήσου. Όταν είσαι καλή σε αυτό, σου αρέσει και πιο πολύ, και όσο περισσότερο σου αρέσει τόσο περισσότερο αρέσεις εσύ στους άντρες». Σηκώθηκε από το τραπέζι του γραφείου και κατευθύνθηκε προς την πόρτα με τη σακούλα των προφυλακτικών να κλυδωνίζεται χαρωπά δίπλα του. «Καλή ατελείωτη εβδομάδα εύχομαι».

Αμέσως μόλις έφυγε, η Στέλλα σηκώθηκε και έκλεισε την πόρτα της απότομα χρησιμοποιώντας περισσότερη

δύναμη απ' όση χρειαζόταν. Η πόρτα κοπάνισε με ένα δυνατό, δονούμενο χτύπημα και η καρδιά της κόμπιασε. Έστρωσε με τα υγρά χέρια της την ίσια φούστα της, καθώς η αναπνοή της έβρισκε πάλι τον ελεγχόμενο ρυθμό της. Όταν κάθισε πίσω στο γραφείο της, ήταν υπερβολικά νευρική πλέον για να κάνει οτιδήποτε άλλο πέρα από το να χαζεύει έναν κέρσορα να αναβοσβήνει.

Μήπως είχε δίκιο ο Φίλιπ; Μήπως δεν της άρεσε το σεξ επειδή ήταν κακή σε αυτό; Θα την έκανε όντως η εξάσκηση καλύτερη; Μαγευτική προοπτική. Μπορεί το σεξ να ήταν άλλο ένα διαπροσωπικό πράγμα στο οποίο έπρεπε η ίδια να καταβάλει υπερβολική προσπάθεια—όπως συνέβαινε με μια συζήτηση περί ανέμων και υδάτων, η οπτική επαφή ή το σαβουάρ βιβρ.

Αλλά, πώς ακριβώς εξασκείσαι στο σεξ; Δεν ήταν πως της την έπεφταν οι άντρες σωρηδόν, όπως προφανώς της έπεφταν οι γυναίκες στον Φίλιπ. Όποτε κατάφερνε να πλαγιάσει με έναν άντρα, αυτός αποθαρρυνόταν τόσο πολύ από την άτονη εμπειρία ώστε η μία φορά ήταν παραπάνω από αρκετή και για τους δύο.

Επίσης εδώ ήταν το Σίλικον Βάλλεϋ, το βασίλειο κάθε ιδιοφυΐας και κάθε επιστήμονα στον χώρο της τεχνολογίας. Οι μόνοι διαθέσιμοι άντρες ήταν πιθανότατα το ίδιο χάλια στο κρεβάτι μ' αυτήν. Με την τύχη που είχε, θα πλάγιαζε με ένα στατιστικά σημαντικό ποσοστό πληθυσμού χωρίς να έχει τίποτε να επιδείξει μετά εκτός από τσουξίμο στον καβάλο και σεξουαλικά μεταδιδόμενα νοσήματα.

Όχι, η Στέλλα χρειαζόταν έναν επαγγελματία.

Όχι μόνο διέθεταν πιστοποιητικό για νοσήματα, αλλά

είχαν αποδείξει και τις επιδόσεις τους. Ή τουλάχιστον αυτό υπέθετε. Εκείνη πάντως έτσι θα διαχειριζόταν τα πράγματα αν εργαζόταν σε αυτή τη βιομηχανία. Ένας κανονικός άντρας κινητοποιούνταν με κίνητρο πράγματα όπως η προσωπικότητα, το χιούμορ και το οργιαστικό σεξ—πράγματα δηλαδή που η ίδια δεν διέθετε. Οι επαγγελματίες πάλι κινητοποιούνταν με κίνητρο το χρήμα. Και η Στέλλα τύχαινε να έχει πολύ χρήμα.

Αντί να δουλέψει πάνω στα ολοκαίνουργια δεδομένα της, άνοιξε τον περιηγητή της Γκουγκλ και γκούγκλαρε «Υπηρεσία ανδρών συνοδών για κυρίες, Όρμος Καλιφόρνια».